

Cuibul

Cristina era o fetiță de șase ani, care mai toată ziua și-o petrecea în casă. Nu avea pe stradă copii de vârsta ei cu care să se joace, iar în vecinătate îi era frică să meargă, pentru că, adesea, băieții mai mari le băteau pe fetițele de vârsta ei și le trăgeau de codițe.

Așa că, mai toată ziua, se juca cu păpușile sau desena. Uneori se simțea plictisită de aceleași activități și începea să se uite pe fereastră, urmărind legănarea frunzelor copacului din fața casei. În copacul acesta, un nuc mare și umbros, își mai făceau cuib, din când în când, diverse păsări.

Anul acesta însă nu văzuse nicio pasăre care să își caute loc printre crengile nucului. Și tocmai de aceea, Cristina se tot uita la copac, doar-doar ar vedea vreo pasăre care să înceapă minunata muncă de construcție a unui cuib.

Zilele treceau și nimic nu se întâmpla. Cristina nu se lăsa bătută și continua să privească pe fereastră. Dar nu se întâmpla nimic.

Într-o dimineață, după ce se trezi și după ce luă micul dejun, Cristina dădu fuga în atelierul tatălui ei și începu să scotocească prin dulapuri. Mama Cristinei își dădu seama că fetița plănuiește ceva și, de aceea, se hotărî să nu o întrebe nimic, dar să o supravegheze de aproape. Și nu peste multă vreme, ea avea să afle ce voia să facă fetița ei.

Cristina luă din sertarul mesei de lucru a tatălui ei un ciocan mai micuț, pe care să îl poată mânui, câteva scândurele și le măsură între ele. După aceea, începu să le taie și să le pună deoparte, după mărime. Când i se păru că făcuse îndeajuns pentru acea zi, își adună toate instrumentele și le puse bine într-o ascunzătoare din spatele casei.

A doua zi, Cristina își reluă lucrul. De data aceasta, mama ei o văzu cum intră din nou în atelier și iese cu o cutie de vopsea și o pensulă. Și mama Cristinei fu din nou curioasă să vadă ce face micuța ei. Cristina tocmai terminase de construit o căsuță pentru păsări, pe care acum voia să o vopsească în roșu, ca să fie cât se poate de atrăgătoare. Speră ca în ea să își facă în curând cuib vreo pereche de păsări care să își crească acolo puii. Cristina își termină pe ziua aceea lucrul și lăsă vopseaua să se usuce până a doua zi. Dar, seara, la masă, Cristina arăta foarte tristă. Pe mama ei nu o răbda inima și o întrebă:

— Ce se întâmplă cu tine, scumpa mea? De ce ești atât de tristă?

Cristina oftă adânc și-i spuse mamei:

— Mami, am vrut să vă fac, ție și lui tati, o surpriză. Am făcut o căsuță pentru păsări și voiam să o urc în copac, pentru ca apoi să v-o arăt și vouă, dar mi-am dat seama că nu o pot urca singură. Am nevoie de ajutorul tău, mami, așa că mi s-a stricat toată surpriza...

— Draga mării, nu-i nimic. Este o surpriză destul de mare însuși faptul că singurică ai făcut o construcție atât de frumoasă. Am să te ajut să o pui în copac și apoi îi vom face această surpriză tatălui tău, împreună. Vrei?

— Sigur că da, mami!

Și așa și făcură.

La scurt timp după instalarea căsuței în pom, un porumbel veni în inspecție și, pentru că îi plăcu casa și pentru că ea încă nu avea niciun locatar, se întoarse cu porumbița lui. Acolo, porumbița își cloci ouăle din care ieșiră trei pui, fără pene și cam urâței, dar pe care Cristina îi iubea tare mult, căci ea le făcuse casa în care aveau să copilărească.

Era sigură că și Isus ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost în locul ei...